

DE ZIJDEVILLA

Tabea Bach

De Zijdevilla

De Zijdevilla 1

Vertaald uit het Duits door Hilke Makkink

 oceaan

De Zijdevilla is deel 1 van de serie De Zijdevilla

Eerste druk augustus 2024

Tweede druk november 2024

Oorspronkelijke titel *Die Seidenvilla*

© 2020 Bastei Lübbe AG, Keulen

© 2024 Nederlandse vertaling Hilke Makkink / Oceaan

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagbeelden © Shutterstock

Foto auteur © Nadine Gerber

NUR 302

ISBN 9789046832394

ISBN 9789046832400 (e-book)

ISBN 9789046832417 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

De uitnodiging

De bloemen schitterden. Ze verblindden Angela ondanks de zonnebril die ze droeg en toch kon ze haar ogen er amper van afhouden. Terwijl ze de ene na de andere hand schudde en zich liet omhelzen, de condoleances van alle mensen onderging als het weer, dat schaamteloos lenteachtig was op deze dag in begin april, bleef haar blik maar naar die heuvel vol bloemenpracht gaan: witte rozen, gele narcissen, tulpen en pioenrozen in alle tinten roze. Hun geur had bijen en hommels van wie weet waarvandaan gelokt, die nu om het graf van haar man zoemden, alsof er geen dood bestond op deze wereld.

Angela had geen tranen meer over, die waren weken eerder al opgedroogd. Twee jaar lang was ze getuige geweest van het langzame wegwijnen van de man van wie ze meer gehouden had dan van het leven zelf. Uiteindelijk was de dood voor hen allebei als een opluchting gekomen, al zou iemand die er niet al die tijd bij geweest was dat nooit begrijpen. En behalve hun dochter Nathalie, die met haar negentien jaar kaarsrecht naast haar stond en haar kracht en houvast bood, wist niemand wat ze doorgemaakt hadden.

Eindelijk begon de mensenmenigte wat kleiner te worden en met het gevoel dat ze op afstand bestuurd werd, begeleidde Angela de rouwenden naar Peters lievelingsrestaurant aan de Ammersee, voor koffie met gebak. Ze beantwoordde vragen en wisselde een paar vriendelijke woorden met iedereen die de behoefte voelde om zijn medeleven uit te spreken. Ze was iedereen even dankbaar. Maar vermoeiend was het allemaal wel.

Wat waren er ongelooflijk veel mensen gekomen om afscheid van Peter te nemen. ‘De goeien gaan altijd als eersten,’ bleef een van zijn belangrijkste klanten maar zeggen en iedereen die het hoorde beaamde het. Peters vriend en compagnon Markus had alles geregeld en Angela was hem daar dankbaar voor. Het was al zwaar genoeg voor haar om telkens opnieuw troostend bedoelde woorden te moeten aanhoren van haar beste vrienden en familie, terwijl troost natuurlijk helemaal niet mogelijk was. Pas toen ook dat achter de rug was en de laatste gasten vertrokken waren, merkte Angela hoe moe ze was.

Het huis was leeg en stil, een weldaad na deze vreselijke dag. Angela besepte heel goed dat het eigenlijke afscheid van haar man al veel vroeger plaatsgevonden had. Dat uitgemergelde, krachteloze lichaam, waarvan het hart ten slotte gestopt was met kloppen, was allang Peter niet meer geweest, nog slechts een schim van de herinnering aan een voorbij leven. ‘Ik wil dat je verder leeft,’ had haar man zo vaak gezegd. ‘Ik wil dat je weer vrolijk wordt en ook zonder mij van het leven geniet!’ Angela had het zich niet kunnen voorstellen. En ook nu nog was het amper denkbaar.

Ze nam een pil tegen de opkomende hoofdpijn, trok de zwarte jurk uit en hing die aan de kast om te luchten, weerstond de verleiding om de deur ernaast open te schuiven waarachter Peters kleding hing. Maatpakken, Italiaanse modellen, elk even sober als elegant.

Angela trok haar pyjama aan hoewel het nog licht was buiten, zette een kop kruidenthee en liep naar de woonkamer. Alles was zo vertrouwd. De schilderijen van bevriende kunstenaars aan de muren. De beige zithoek. De designtafel van glas en roestvrij staal. Allemaal samen uitgezocht, maar vandaag had Angela het gevoel dat ze naar een onbekend geluk keek, dat niet meer bestond.

En was dat ook niet zo? Maar waarom onbekend?

Ze liet zich in een stoel vallen en keek naar de tuin. Overal

ontsproot en bloeide het. Sneeuwkllokjes, krokussen, lenteklokjes en de blauwe druifjes, waar ze zo gek op was.

Ze liet haar blik over de kale beukenhaag gaan en zag in de verte het meer met daarachter de besneeuwde Alpen, het uitzicht dat haar altijd zo gelukkig gemaakt had. ‘Wat een paradijs,’ had Peter vaak gezegd en Angela was het met hem eens geweest. Maar vandaag maakte dit heerlijke panorama helemaal niets bij haar los...

‘Mam,’ hoorde ze Nathalies stem, ‘waar zit je?’ Even later kwam haar dochter naar binnen gestormd. ‘Pff,’ zei Nathalie en ze liet zich in de stoel tegenover haar moeder vallen. ‘Tante Simone wilde per se nog een paar dagen bij ons blijven. Ze vond dat ze jou nu niet alleen kon laten. Maar ik zei dat je rust nodig hebt. Dat is toch zo, of niet?’

Angela glimlachte geamuseerd. Ze kende haar schoonzus. En natuurlijk bedoelde ze het goed. ‘Dat is lief van je. Hopelijk was je niet onaardig tegen haar.’

‘Welnee,’ stelde Nathalie haar liefdevol gerust. ‘Ik zei dat je zeker niet alleen bent, dat je mij tenslotte ook nog hebt. Daar kon ze weinig tegen inbrengen.’

‘Dank je...’

Vertederd keek Angela naar haar enige dochter. Ook zij had donkere kringen onder haar ogen. Angela beseftte dat de afgelopen maanden voor Nathalie net zo zwaar geweest moesten zijn. Ze had veel van haar vader gehouden. De zorgeloze tiener was veranderd in een jonge vrouw, zelfbewust en veerkrachtig. Een aantrekkelijke vrouw ook, met haar donkergroene ogen en kastanjebruine haar dat bijna tot op haar middel viel. Vandaag droeg ze het opgestoken. Net als zij was ook Nathalie de afgelopen maanden magerder geworden, wat haar iets breekbaars gaf, al bezat haar dochter een schier onuitputtelijke energie. Angela vroeg zich af of zij vroeger net zo geweest was. Zo vol leven, vol plannen. En

ondanks de zware tijd die achter hen lag, vol optimisme. Dat had ze van Peter, zei Angela bij zichzelf en ze sloot uitgeput haar ogen. Alles in dit huis ademde Peter. En zijn definitieve afwezigheid.

‘Heb je het gezien?’ vroeg Nathalie. ‘Tess heeft geschreven.’

Verrast keek Angela op. ‘Echt? Dat is aardig.’

‘Ik heb de brief opengemaakt, omdat ik dacht dat het weer zo’n condoleancekaart was, en jij gezegd had dat ik die maar voor mijn rekening moest nemen. Maar het is een persoonlijke brief aan jou, mam. Wil je hem lezen?’

‘Morgen misschien. Voor vandaag heb ik genoeg blijken van medeleven gehoord.’

‘Ja ja,’ zei Nathalie opgewonden, ‘maar deze brief is heel anders! Tess nodigt je uit om naar Veneto te komen. Ze vindt dat je er even uit moet. Dat je even afstand nodig hebt van... nou ja, van alles. En weet je wat? Ik vind dat ze gelijk heeft!’

Angela’s eerste reactie was weerstand. Maar toen zag ze de bezorgde blik in de ogen van haar dochter en voelde ze de liefde die van haar uitging. Nathalie maakte zich zorgen en dat ontroerde haar.

‘Ik zal erover nadenken,’ zei ze zacht. ‘Morgen.’

‘Beloofd?’ drong Nathalie aan. Angela lachte. Dit was een oud ritueel tussen hen, al sinds Nathalie kon praten. Want zeker al vanaf dat moment was het haar gewoonte geweest om allerlei dingen uit te proberen die Angela eigenlijk nog veel te gevaarlijk voor haar vond. In plaats van het haar te verbieden, had ze Nathalie altijd eerst laten beloven dat ze voorzichtig zou zijn. Blijkbaar waren de rollen nu omgedraaid.

‘Beloofd.’ En vlak voordat ze in slaap viel vond ze het idee om een tijdje weg te gaan helemaal niet meer zo raar.

De volgende ochtend werd Angela met een glimlach om haar lippen wakker. Pas na wat een eeuwigheid leek te duren kwamen

alle herinneringen weer terug. Ze had gedroomd over bloemen met zoemende bijen eromheen. In de droom had ze haar gezicht naar de zon gekeerd en iemand had haar hand gepakt en haar mee een huis in genomen, een groot huis, met geschilderde bloemen op de muren en een stralende zon, maan en sterren op de plafonds. Toen was de hand plotseling verdwenen en had ze een onherstelbaar verlies gevoeld. Maar niet lang, omdat toen een nieuwe deur naar een volgende kamer geopend was. Er was iets moois gebeurd, al kon ze zich tijdens het wakker worden niet meer herinneren wat...

De droom vervloog en Angela deed haar ogen open. En voordat verdriet en wanhoop haar konden overweldigen en verlammen, sloeg ze vastberaden de deken terug en stapte uit bed. Tijdens Peters ziekte had ze vastgehouden aan een ijzeren routine, die haar geholpen had om niet in te storten. En hoewel ze nooit verder vooruit had gedacht dan tot aan de begrafenis, of misschien ook wel juist daarom, trok ze ook vandaag haar sportkleden en hardloopschoenen aan en verliet ze het huis.

Het rennen deed haar goed. Haar koortsachtige gedachten kwamen tot rust. Haar benen leken als vanzelf de weg het dorp uit te vinden, de veldweg op naar het volgende dorp en vervolgens langs het meer weer terug. Op de promenade kwamen haar twee mannen tegemoet, een van hen een zeilvriend van Peter die zijn hond uitliet. Angela zag zijn medelijdende blik, toen ze hem groette.

‘Die arme vrouw,’ hoorde ze hem tegen zijn metgezel zeggen. ‘Net vijfenveertig en gisteren haar man begraven.’

Het was alsof iemand haar in haar knieholtes getrapt had. Angela begon te wankelen en bijna was ze gevallen. Toen werd ze opeens bozer dan ze in tijden was geweest. Was dit hoe het vanaf nu zou zijn? Werd ze voortaan gezien als de zielige weduwe, die ‘arme vrouw’, door het noodlot getroffen?

Onwillig schudde ze haar hoofd, waarna ze haar normale loopritme weer oppakte. Ze mocht niet zo gevoelig zijn. Die mensen bedoelden het niet slecht. Maar toen ze bij de kiosk vlak voor het laatste klimmetje naar haar huis zoals altijd de krant kocht, kreeg ze van de eigenaresse, een oudere vrouw die ze al heel lang kende, een vergelijkbare blik toegeworpen. Een blik vol medelijden, maar ook opluchting dat haar een dergelijk noodlot bespaard gebleven was. Plus slecht verborgen nieuwsgierigheid naar hoe zij, Angela, hiermee om zou gaan.

Het laatste steile stukje van haar hardlooproute vereiste al haar concentratie. Ze had geleerd om vervelende gedachten te verdringen en zich helemaal op haar lichaam te focussen. En toch had ze een besluit genomen, toen ze haar voordeur opendeed. Ze zou op Tess' uitnodiging ingaan en haar opzoeken. Toen ze even later onder de douche stond en het water over zich heen liet stromen, besepte ze ook waarom. Wat ze nodig had was het gezelschap van mensen die haar namen zoals ze nu was. Om er zelf achter te kunnen komen wat er nog van haar over was, na alles wat er gebeurd was.

Nathalie was weer naar München vertrokken, waar ze afgelopen najaar begonnen was aan een studie kunstgeschiedenis. Ze had een briefje vol hartjes achtergelaten, met de boodschap dat ze aan het eind van de middag terug zou zijn. Hoewel de colleges pas over twee weken zouden beginnen, was Nathalie nu al bezig met haar scriptie, waarvoor ze onderzoek moest doen in de universiteitsbibliotheek. Angela knikte tevreden, haar dochter was net zo gedisciplineerd als zij en hield vast aan haar routine.

De hele ochtend was ze druk met het afhandelen van allerlei vervelende bureaucratische klusjes die onvermijdelijk volgden op een sterfgeval. Angela telefoneerde met de verzekering, met de begrafenisonderneming, met de begraafplaatsadministratie en met het hoveniersbedrijf. Ze maakte kopieën van Peters overlij-

densakte en schreef een paar officiële brieven. Alles werd met dezelfde routine gedaan als waarmee ze eerder verzoeken bij de zorgverzekering had ingediend en brieven aan banken en ziekenhuizen had geschreven. Ze wist dat ze bovendien nog een paar ingrijpende beslissingen moest nemen.

Peter had samen met zijn vriend Markus een bouwfirma opgezet, die in de afgelopen twintig jaar uitgegroeid was tot een grote, succesvolle onderneming. Zijn aandelen had hij op tijd overgedragen aan haar en Nathalie. En toch was er nog veel wat geregeld moest worden. Angela vermoedde dat Markus haar daar ruim de tijd voor zou geven, maar voor zichzelf wilde ze het liefst zo snel mogelijk duidelijkheid in de hele situatie. Al had ze nog geen beslissing genomen.

Die middag, toen ze zeker wist dat een zekere oudere dame haar middagdutje beëindigd zou hebben, draaide ze Tess' nummer in het Italiaanse Veneto. Het was al heel wat jaren geleden dat ze de jeugd vriendin van haar moeder voor het laatst had gezien, die voor haar altijd als de tante geweest was die ze nooit had gehad. Eigenlijk heette ze Theresa, maar nadat ze verliefd geworden was op John, een Amerikaanse soldaat die destijds in Mannheim gelegerd was, was ze hem gevolgd naar Amerika en sindsdien noemde iedereen haar Tess. Angela en Peter hadden de twee nog opgezocht in Florida, maar dat was al lang geleden. Tien jaar geleden was Tess weer naar Europa verhuisd, zij het niet naar Duitsland, maar naar een klein stadje op een uurtje rijden ten noorden van Venetië.

Angela had geen idee waarom ze uitgerekend daar haar laatste jaren wilde doorbrengen. Voordat Peter ziek geworden was, had Nathalie haar zomervakantie een keer bij Tess doorgebracht. Ze was razend enthousiast geweest en teruggekomen met het vaste besluit om kunstgeschiedenis te gaan studeren, nadat Tess onvermoeibaar elk cultuurmonument in de buurt met haar had bezocht.

‘Wanneer kom je?’ vroeg Tess zonder veel omhaal. ‘Wat fijn om je stem te horen!’

‘Ik zou je uitnodiging daadwerkelijk graag willen aannemen,’ zei Angela, ‘als je dat echt goed vindt tenminste en ik je niet tot last ben.’

‘Mijn huis is jouw huis!’ antwoordde de oude dame. ‘Je weet dat ik alleen woon. Plek genoeg dus. Je kunt komen en zo lang blijven als je wilt.’

Angela dacht even na. ‘Ik moet het eerst even met Nathalie overleggen.’ Plotseling werd ze weer onzeker. ‘Ik weet niet of ik zo snel al kan komen, Tess... Ze is tenslotte pas net haar vader verloren.’

‘Nathalie is een grote meid,’ hoorde ze Tess zeggen. ‘Ik weet zeker dat die prima voor zichzelf kan zorgen. En zo niet, dan neem je haar gewoon mee.’ Even was het stil. ‘Angela,’ verbrak Tess toen het zwijgen, ‘ik vind het echt heel erg van Peter. Maar ik zal je niet op de zenuwen werken met mijn medelijden. Ik weet tenslotte hoe het is. Nadat John overleden was, hield ik het thuis niet meer uit. Niets is zo erg als wanneer iedereen het vreselijk goed met je voorheeft. Heb ik gelijk of niet?’

Angela lachte, maar het was een verdrietig lachje en plotseling voelde ze na lange tijd de tranen weer opwellen in haar ogen.

‘Dank je. Zo is het inderdaad, Tess.’ Even zeiden ze geen van beiden iets, toen vroeg Angela: ‘Maar hoe gaat het met jou? We hebben elkaar al zo lang niet gezien!’

‘Nog een reden om eindelijk eens hiernaartoe te komen,’ zei Tess. ‘Met mij gaat het goed, dank je. Mijn rechterknie wil niet meer altijd wat ik wil, maar dat hoort erbij op mijn leeftijd, vrees ik.’ En toen Angela niet antwoordde, ging ze verder: ‘Goed, ik zal Emilia de torenkamer voor je in orde laten maken. En dan kom je gewoon zodra je zin hebt, oké?’

‘Graag, Tess,’ wist Angela met moeite uit te brengen vanwege de dikke brok in haar keel. ‘Ik meld me. En nogmaals bedankt!’

‘Geen dank,’ zei Tess lachend. ‘Vergeet niet dat ik een egoïstische oude vrouw ben, die niets liever wil dan jouw fijne gezelschap. Puur eigenbelang, lieverd!’

Ze moesten allebei lachen, en toen ze afscheid namen voelde Angela hoe iets in haar borst begon op te lossen. Ja, deze humor en openheid waren precies wat ze nu nodig had.

‘Natuurlijk red ik me wel,’ zei Nathalie verontwaardigd. ‘Jij hebt echt even een verandering van omgeving nodig, mam. Asenza is echt geweldig. En je spreekt immers zo goed Italiaans! Ik snap niet dat we daar niet al veel eerder met elkaar geweest zijn. Dat is de omgeving waar Palladio zijn beroemdste villa’s gebouwd heeft. Het landschap is er prachtig en Tess’ huis is ongelooflijk.’

‘Maar er moet nog zoveel geregeld worden...’

‘Dat kan ik ook doen. Ik pas op het huis en zal voor alles zorgen. Jou kennende heb je het meeste toch al gedaan. Tess heeft ook internet. Ik kan je dus helemaal op de hoogte houden, mocht je dat per se willen. Ga lekker naar Italië, mam! Je zult zien dat het je goeddoet.’

Angela beet weifelend op haar onderlip.

‘Is het de lange rit?’ vroeg Nathalie bezorgd. ‘Moet ik mee? Dan zou ik met de trein terug...’

‘Welnee.’ Angela glimlachte. ‘Dat gaat wel lukken. Zo ver is het nou ook weer niet.’

‘In feite is het net aan de andere kant.’ Nathalie wees door het raam op het prachtige Alpenpanorama. ‘Mocht het echt nodig zijn, dan kun je binnen een paar uur weer hier zijn.’ En toen Angela nog steeds niets zei, voegde ze er olijk aan toe: ‘Als ik jou was zou ik maar voor het weekend vertrekken. Mijn gevoel zegt me namelijk dat zondag de hele familie hier op de stoep staat, zodat je niet zo alleen bent. Tante Simone zei zo iets.’ Nathalie grijnsde, toen Angela geschrokken haar ogen opensperde. Toen begon ze te lachen.

‘Goed dan. Je hebt me overtuigd. Wat is het vandaag? Woensdag? Nou, dan zal ik maar eens gaan pakken.’

Angela was bijna klaar toen haar dochter de kamer binnenkwam en op haar bed ging zitten. ‘Ik heb even online gekeken.’ Nieuwsgierig inspecteerde Nathalie de inhoud van de koffer. ‘De weersvoorspelling voor de komende week in Asenza is goed.’ Ze zag de comfortabele jeans, blouses, T-shirts en natuurlijk de sportkleding en fronste haar voorhoofd. ‘Neem ook wat van je mooie kleren mee,’ adviseerde ze haar moeder. ‘Tess kent heel veel chique mensen. Moet ik je helpen? Als je wilt, kan ik nog een extra klein koffertje voor je pakken, oké? Voor speciale gelegenheden, zogezegd.’

Hoewel Angela zich afvroeg welke speciale gelegenheden haar bij Tess te wachten konden staan, liet ze haar dochter haar gang gaan. In een handomdraai had Nathalie allemaal dingen voor haar moeder ingepakt die ze al eeuwig niet meer gedragen had. Wanneer had ze in de afgelopen twee jaar ook aanleiding gehad om zich mooi aan te kleden voor iets?

Zelfs tijdens het ontbijt op vrijdagochtend nog voelde het voor Angela absurd dat ze zo meteen in de auto zou stappen en gewoon weg zou rijden. Was ze soms overbodig? Het was zo ongewoon, na al die tijd dat ze er voor Peter geweest was. In gedachten ging ze nog een keer na wat ze de vorige dag allemaal geregeld had. Met de tuinman had ze niet alleen de grafbeplanting besproken, maar ze had hem ook gevraagd of hij tijdens haar afwezigheid voor haar tuin kon zorgen. Haar werkster zou regelmatig even langskomen, zodat Nathalie voor het begin van haar semester rustig terug kon naar haar studentenhuus in het Glockenbachviertel. Toch bleef ze maar het gevoel houden dat ze iets vergeten was. Maar nadat ze even gestopt was bij de begraafplaats, waar ze lang

bij Peters graf had gestaan en vergeefs gewacht had op het gevoel dat er hier ergens toch nog wat van hem over was, besepte ze dat er niets meer was wat haar tegenhield. Toen ze de snelweg naar Garmisch op reed, overviel haar een gevoel van vrijheid. Ze was vertrokken.

Angela haalde diep adem. Ze kon zich niet herinneren wanneer ze zich voor het laatst zo opgelucht gevoeld had.

Het weerzien

De lucht was zo schoon en helder, de hemel zo blauw en de besneeuwde bergtoppen waren zo schitterend, dat de rit over de Alpen voor Angela als een soort overgang voelde: vanuit een donkere winter vol verdriet en pijn naar een gewichtloos rijk van licht en zomer. De bergwereld van Zuid-Tirol, met haar ruige valleien en steile rotswanden van graniet en ijs, de bizarre formaties die tijdens haar rit voortdurend leken te veranderen en te verschuiven, deden haar beseffen hoe nietig en onbeduidend het individuele lot van de mens toch was in vergelijking met de miljoenen jaren waarin de aarde zich gevormd en ontplooid had, voordat dit imposante gebergte had kunnen ontstaan.

Ze passeerde de Brennerpas en reed via brede haarspeldbochten weer naar beneden, naar Brixen en vervolgens verder naar Bozen en het Etschtal. Ze liet de stenen reuzen achter zich en dook steeds verder een vruchtbaar landschap in, waar fruitbomen in volle bloei stonden en de zuidelijke hellingen bedekt waren met het frisse groen van de in regelmatige rijen geplante wijnstokken. De zon scheen hier een stuk intensiever dan thuis en langzaam begon het warm te worden in de auto.

Angela stopte bij een wegrestaurant, trok haar wollen jas uit, at een met gedroogde ham en ingelegde tomaten belegde *panino*, dronk een kop koffie en kocht een flesje mineraalwater, voordat ze weer verder reed. Twee uur en vijf minuten gaf haar navigatie aan voor de resterende route.

Die leek haar door één grote tuin te leiden. MONTE GRAPPA, las

Angela op een bord en ze herinnerde zich dat de beroemde brandewijn met dezelfde naam uit deze omgeving kwam. Roze, gespikkelde hellingen vol bloeiende abrikozenbomen omzoomden de weg en telkens weer zag ze groepjes slanke, hoge cipressen, die als donkergroene vingers vermanend naar de lucht leken te wijzen. Toen ze ten slotte hier en daar ook citroenbomen ontdekte, waaraan tussen het donkergroene blad niet alleen bloesems maar ook nog een paar vruchten hingen, slaakte ze een zucht van verlichting. Ze was er bijna. Nog een paar kilometer, dan had ze haar doel bereikt.

Niet veel later ontdekte ze op een kegelvormige heuvel in de verte een flinke verzameling versterkte huizen, torens en kantelen van travertijnsteen, dat als puur goud schitterde in de namiddagzon.

Tess had wel een heel mooi plekje uitgezocht, dacht ze, terwijl ze de haarspeldbochten van de steile toegangsweg naar Asenza omhoog reed. Elke bocht leverde haar een nog fantastischere blik op het zuiden op, waar onder een sluier van nevel ergens Venetië moest liggen. Door een massieve poort reed ze het middeleeuwse stadje in. De weg versmalde en hoewel ze langzaam reed, dreunden de banden op de kasseien.

Voorzichtig stak Angela een trapeziumvormig, licht hellend plein over, ze volgde de aanwijzingen van de navigatie en boog linksaf een klein steegje in. Ze volgde de slingerende weg een paar honderd meter licht bergopwaarts, totdat hij uiteindelijk eindigde voor een smeedijzeren hek. Angela zette de motor uit en stapte uit.

Tussen de eeuwenoude muren hing een lenteachtige warmte, de geur van rozen vermengde zich met het kruidige aroma van ceders. Vanuit het dichte gebladerte van de bomen aan de andere kant van het hek klonk het gekwetter van talloze vogels. Een heg stond in felgele bloei. Angela was al op zoek naar een bel, toen ze

snel naderende voetstappen hoorde. Een mollige vrouw van een jaar of vijftig met vriendelijke lachrimpeltjes rond de ogen kwam over het kiezelpad naar het hek gelopen.

‘Signora Angela?’ vroeg ze, terwijl ze de grendel wegschoof. ‘*Benvenuta!* Ik ben Emilia. De signora verwacht u al.’

Piepend zwaaiden de twee vleugels van het oude hek open. Emilia wenkte haar naar binnen en langzaam reed Angela de op-rit op, die omzoomd werd door prachtige struikrozen. Ze had niet gedacht dat ze midden in dit oude stadje, waar alles zo krap en dicht op elkaar geleden had, zo’n grote tuin zou vinden. Langs de muur stond een rij bomen met donkere kruinen, een enorme, oeroude ceder strekte zijn gevederde takken uit over een deel van het statige huis. Net als de rest van het stadje was ook Tess’ huis gebouwd met het gelige travertijn. Het maakte een massieve en eigenzinnige indruk. Aan de achterkant was zelfs een heuse toren met kantelen zichtbaar.

‘U kunt uw auto hier neerzetten!’ riep Emilia haar in het Italiaans door het open autoraampje toe, en ze wees op een met blauwewegen begroeide parkeerplek.

Nog voordat Angela haar bagage uit de kofferbak kon pakken, stond er al een jongeman naast haar, die Emilia voorstelde als haar zoon Gianni en die Angela verzekerde dat ze zich vanaf dit moment om niets meer hoefde te bekommeren.

‘*Lei deve essere stanchissima,*’ zei de huishoudster met warme stem. ‘U zult wel moe zijn na zo’n lange reis! Kom maar mee.’

Ze ging Angela voor het huis in en door een donkere hal een trap op naar de eerste verdieping, waar ze de deur opende naar een zonnige kamer. Angela moest haar ogen even dichtknijpen tegen het felle licht.

‘Daar ben je dan! Van harte welkom in Villa Serena,’ hoorde ze een vertrouwde stem. Voor een indrukwekkend groot raam, dat over de hele breedte van de kamer liep en alleen maar onderbro-

ken werd door gotische boogramen, kwam iemand moeizaam overeind. Angela haastte zich om Tess tegemoet te lopen. De oude dame sloot haar in haar armen en ze hielden lang elkaar vast. 'Fijn dat je er bent,' zei Tess. 'Laat me je eens bekijken! Je bent mager geworden! En bleek. Lieve hemel! Daar gaan we verandering in brengen. Emilia kookt geweldig en het voorjaar hier in Veneto zal je goeddoen! Ga zitten! Hoe was de reis?'

'Heel goed, dank je. Ik heb rustig aan gedaan.'

Pas nu beseftte Angela dat ze zich op de eerste verdieping van de toren bevonden die ze bij haar aankomst ontdekt had. Ze ging tegenover Tess zitten en keek naar buiten. Het uitzicht benam haar bijna de adem.

'Mooi, hè?' vroeg Tess met een brede glimlach.

'Mooi is een understatement.'

'Op sommige dagen kun je vanaf hier zelfs Venetië zien liggen,' zei Tess. 'Maar meestal gaat La Serenissima als een kokette vrouw verborgen onder een sluier.'

Over het zacht glooiende landschap hing een onwerkelijke, zachtpaarse glans. Wijnbergen, fruithellingen, weiden en velden gingen geleidelijk over in een bijna eindeloos lijkende vlakke, om vervolgens in de verte te vervagen en op te gaan in de goud glanzende horizon. De ondergaande zon in het westen zette de lucht in een warme gloed.

'En?' onderbrak Tess Angela's sprakeloze verbazing. 'Drink je een prosecco met me, om het heugelijke feit te vieren?'

'Graag!' Angela wierp haar gastvrouw een liefdevolle blik toe.

Tess was ouder geworden, maar onder het zilvergrijze pagekap-sel fonkelden nog altijd de wakkere, kobaltblauwe ogen, die ze vroeger altijd al zo bewonderd had. Tess was inmiddels halverwege de zeventig en nog altijd heel slank.

'Welkom in Asenza. Doe alsjeblieft of je thuis bent!'

Emilia zette een bord met gezouten amandelen, zelfgebakken,

knapperige soepstengels en een prosecco uit het naburige Val Dobbiadene voor ze neer.

‘*La cena è quasi pronta,*’ kondigde ze het avondeten aan. ‘Is er iets,’ informeerde ze voorzichtig, ‘waar signora Angela niet van houdt?’

‘Angela vindt alles lekker,’ zei Tess, ‘toch?’ Angela knikte glimlachend. Dat was altijd al zo geweest en was niet veranderd. Emilia haalde opgelucht adem. Alleen geen al te grote porties, dacht Angela, die kreeg ze momenteel niet weg. Maar voor de zekerheid sprak ze het niet uit. ‘Hoelang hebben we elkaar al wel niet meer gezien?’ vroeg Tess, terwijl Emilia de prosecco inschonk. ‘Vijf jaar?’

‘Toen mama overleed, vijf jaar geleden, ja. Heel lief dat je toen naar de begrafenis gekomen bent.’

‘Dat sprak vanzelf,’ onderbrak Tess haar. ‘Ze was als een zus voor me. En ik had nu ook willen komen, Angela, maar met die knie...’

‘Dat begrijp ik toch, Tess,’ stelde Angela haar gerust. ‘Het spijt mij juist dat ik je hier nog niet eerder opgezocht heb.’

‘Maar nu ben je er,’ zei Tess en ze proostten met elkaar. ‘En daar gaat het om.’

Angela nam een slok. De prosecco werkte verkwikkend en prikkelde op haar tong.

‘Nathalie was ook helemaal weg van Asenza.’

‘Jouw Nathalie is een geweldige meid. Daar mag je trots op zijn.’ Tess knabbelde op een soepstengel. ‘Ik zal die zomer met haar nooit vergeten. Toen was ik ook nog wat beter ter been,’ voegde ze er wat weemoedig aan toe. ‘Wat we niet allemaal ondernomen hebben samen!’

‘Daarna besloot ze om kunstgeschiedenis te gaan studeren,’ zei Angela. ‘Niets kon haar daar nog van afbrengen. Ze heeft zelfs vrijwillig Italiaans geleerd. Op het moment is ze bezig met haar